

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

תקוני הזהר

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ו - חלק ט"ז

קונטרס 766

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלימא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מעלה; מרב קטנותנו איננו מבינים מה מתרחש בשמים, איננו מסגלים להבין כהוא זה ממה שרואים מלמעלה למטה, מן השמים לארץ, כשיהודי עושה רצונו של מקום ומתישב ללמד התורה הקדושה, כמה מלאכים יושבים ומקשיבים לקולו הערב, למתיקות הלמוד, איזה ענג הוא מסב למלך מלכי המלכים הקב"ה.

(ו) כמה גדול כחו של רבי שמעון בר יוחאי

כמה גדול כחו של רבי שמעון בר יוחאי: כמו שאמר הרשב"י הקדוש במסכת סכה (דף מ"ה ע"ב), וזה לשונו: "ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואלמלי אלעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשו ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו".

(ז) הזהר הקדוש אפלו בגרסא, נחשב לו כלמוד הקבלה

בואו וראו כמה מעלת למוד הזהר הקדוש, ובפרט למי שלא לומד קבלה, שהזהר הקדוש אפלו בגרסא נחשב לו כלמוד הקבלה. (כף החיים סימן קנ"ה)

(ח) מהו הנשק הסודי שלנו להשבית את אויבינו

אחי ורעי, רבותי!!! האם אנו יודעים מהי ערפת המגן האמתית של עם ישראל? מהו הנשק הסודי שלנו להשבית את אויבינו? - מהי הגנה הטובה ביותר של עם ישראל בכל הזמנים?!

שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, ובאלו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחרות כאלו תופס כלו כו'. (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו כהנת פסים פרשת קדושים)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרנו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכרה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ט) מִצָּאנוּ מִכְרָה יְהוֹלָמִים! נָדִיר וְאֲדִיר! מִמָּשׁ בְּזִיל הַזֹּל

זאת ועוד יהודים יקרים, מצאנו מכרה יהלומים! נדיר ואדיר! ממִּשׁ בְּזִיל הַזֹּל! בְּהֶשֶׁג יָד שֶׁל כָּל אֶחָד! רק לרצות ולהאמין!!!

י) שְׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ, יוֹתֵר מֵאֶלֶף שָׁנִים פְּשֻׁט בְּיוֹם חַל

מֶרֶן הַבֶּן אִישׁ חַי פְּרֻשֶׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנִיָּה כּוֹתֵב וז"ל: כְּתָבוּ הַמְּקַבְּלִים זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה דְּגָדוֹל הַפֶּעַל הַנֶּעֱשֶׂה בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבָּת אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנֶּעֱשֶׂה בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יָמֵי הַחַל, עכ"ל. זאת אומרת, שְׁעָה אַחַת שֶׁל שַׁבָּת שְׁוֶה אֶלֶף שְׁעוֹת בְּיוֹם חַל, וּכְבֵּר לְמִדְּנוּ הַכֶּסֶּא מֶלֶךְ דְּשַׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם חַל, יוֹתֵר מִשְׁנָה שְׁלֵמָה שֶׁל לְמוֹד פְּשֻׁט.

צא ולמד: שְׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֶהר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ, יוֹתֵר מֵאֶלֶף שָׁנִים פְּשֻׁט בְּיוֹם חַל. "על כן יאמרו המושלים בואו חֲשֹׁבוֹן".

יא) כֹּאֲשֶׁר לוֹמְדִים זֶהר הַקְּדוֹשׁ שֵׁשׁ שְׁעוֹת בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ, מִתְקַן אֶת כָּל שֵׁשֶׁת אֲלָפִים הַשָּׁנִים שֶׁל הָעוֹלָם

הִבֵּה וְנִתְבּוֹנֵן: כֹּאֲשֶׁר לוֹמְדִים זֶהר הַקְּדוֹשׁ שֵׁשׁ שְׁעוֹת בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ, מִתְקַן אֶת כָּל שֵׁשֶׁת אֲלָפִים הַשָּׁנִים שֶׁל הָעוֹלָם.

על ידי לְמוֹד שְׁעָה אַחַת זֶהר בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ אֶפְשָׁר לְהִבִּיא הַגָּאֻלָּה שְׁלֵמָה: בְּסִפּוֹר יִשְׁעִיָּה (פֶּרֶק ס' פְּסוּק כ"ב) נֶאֱמָר: "הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עֲצוּם אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אַחִישָׁנָה".

יב) אִיךָ יָכוֹל לְהִיּוֹת שָׁבוֹן אָדָם קָטָן יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עֲצוּם

וְצִרִיךְ בְּאוֹר, מֶה כּוֹנֵנֶת הַפְּסוּק שֶׁהַקָּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף, אִיךָ יָכוֹל לְהִיּוֹת שָׁבוֹן אָדָם קָטָן יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עֲצוּם? - וְנִפְרֹשׁ בְּהַקְדָּם אֶת פְּסוּק כ"א, שֶׁאֵמָר: "וְעַמּוּן כָּלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ נָצַר מִטְּעֵי מַעֲשֵׂה

והרשעים נשמתם של השדים ומהמזיקים, ולא פועלים בהם אלא כשוף ועובדי שדים כמותם, משום שהרשעים כל השמות וכל ההיוו"ת של הקדוש ברוך הוא וכל המלאכים שונאים אותם, ומשום כך לא מועיל לא קמיע ולא שמות קדושים ולא מלאכים, שלא תופס אלא מין במינו, ומשום זה לא תזרע פרמך פלאים, שגאמר בהם פי כרם יהו"ה צבאו"ת וגומר, צבאו"ת הנקדה שלו יהו"ה, עליו נאמר רק באבותיך חש"ק, חל"ם שב"א קמ"ץ, והם זרע אברהם יצחק ויעקב, ברגתם חסד, הפהן הגדול, גבורה - לוי, ישראל - העמוד האמצעי, משום שחל"ם כתר על תפארת, קמ"ץ חכמה על חסד, ובו הוצה המחפה לתחית המתים, חכמה אשרי המחפה להחפים ידרים, ובחכמה מחפ"ה. קמו כלם והשתטחו לפניו וכו'.

פתח כמקדם ואמר, יש הכל אשר נעשה על הארץ וכו'. בא וראה, שמעתי שהיה מעשה באיש אחד מאותם בעלי קבים שהיה הולך בדרך, פגש בשני חכמים בעלי הדור, בעלי חכמת התורה. אמר להם: שלום עליכם חכמים, שמעתי עליכם שאתם חכמי הדור, לאן אתם הולכים? אמרו לו: למקום פלוני. וערב שבת היה. אמר להם: אני הולך לשם, (אזל) ואסדר לכם מקום בית מושבכם, אם אתם רוצים. אמרו לו: והרי אנו עם סוסים ואתה בלי רגלים, ואיך יתכן שיהיה זה? אמר להם: אף על גב שאתם רוכבים על בהמות שרצות הרבה, ואני חגר בלי רגלים, אם תרצו, אני אקדים לסדר לכם את השבת. תמהו. בינתים התזירו ראשיהם אליו וראו אותו שהיה רץ כמו כוכב שביט. עשה להם קפיצה ומצאו את עצמם על פי מערה פתוחה עין. (אמר להם השם של מ"ב אותיות, דלג להם חמש

מאות פרסות ברגע אחד, מצאו כו').

ורשיעא נשמתהו דשרין וממזיקין ולא פועלין בהון אלא כישוף ועובדי שדין כותיהו, בגין דרשיעא כל שמהו וכל תווי"ן דקודשא בריך הוא וכל מלאכים שנאין לון, ובגין כך לא מועיל לא קמיע ולא שמהו קדישין ולא מלאכא, דלא תפיס אלא מין במינו, ובגין דא (דברים כב ט) לא תזרע כרמך בלאים, דאתמר בהון (ישעיה ה ז) כי כרם יהו"ה צבאו"ת וגומר, צבאו"ת נקודה דלילה יהו"ה, עליה אתמר (דברים י טו) רק באבותיך חש"ק, חול"ם שב"א קמ"ץ, ואינו זרע אברהם יצחק ויעקב, דנא דלהון חסד כהנא רבא, גבורה לוי, ישראל עמודא דאמצעיא, בגין דחול"ם כתר על תפארת, קמץ חכמה על חסד, וביה הוצה להחכים ידרים, ובחכמה אשרי המחפה לתחית המתים, חכמה מחפ"ה קמו כלם והשתטחו קמיה וכו'.

פתח כמלקדמין ואמר, (קהלת ח יד) יש הכל אשר נעשה על הארץ וכו', תא חזי שמענא דעובדא הוה בחד בר נש מאינון בעלי קבין, דהוה אזיל בארשא, אערע בתרין חפמין מארי דדרא מארי דחכמתא דאורייתא, אמר לון שלמא עלייכו רבנן, שמענא עלייכו דאתון חפמי דרא, לאן אתר אזילתון, אמרו ליה לדון פלן וערב שבת הוה, אמר לון אנא אזילנא תמן (אזיל) ואתקין לכו אתר פי מותביכו, אי אתון בעיתון, אמרו ליה והא אנן בסוסון ואנת בלא רגליו, איך יתכן למהוי האי, אמר לון אף על גב דאתון רכיבין בבעיירי דרהיטי סגי, ואנא חגר בלא רגליו, אי אתון בעיתו אנא אקדם לתקנא לכו שבתא, תוהו, אדהכי אחזרו רישיהו לגביה וחקמו ליה (דף קג ע"ב) דהוה רהיט כשרביטא דכוכבא, עבד לון קפיצה ואשפחו גרמייהו לפום מערתא פתח עין (ס"א, אמר לון שמה דמ"ב אתון, דלוי לון חמש מאה פרסי ברגעא חדא, אשכחו וכו').

אמר להם: חכמים, הנכנסו. נכנסו
אחריו למערה בתוך מערה, עד
שנכנסו לפרדס אחד, והיה שם
אותו בעל קבין מתפשט מאותו
הגוף, והיה מתלבש בגוף אחר
שפניו היו מאירים כשמש, והיה
יושב על כסא של מלכות, ושלש
מאות תלמידיו פחת הכסא
לרגליו, והיו קוראים הבל הבלים
אמר קהלת, והיו קוראים פסוק
זה פעמים בלי חשבון. אמרו
להם אותם חכמים בעלי הדור:
מה זה, וכי אין פסוק אחר בספר
קהלת? מיד קם אותו בעל
הקבין שהיה יושב על כסא,
ואחז בידיהם, והכניס אותם
לשבעה היכלות, ובכל היכל
והיכל היה כתוב הבל הבלים,
ובהיכל השביעי היה נשר ועטרה
בפיו, ודמות יונה באותה עטרה,
והיה כתוב בעטרה: כל מי שלא
מכיר את ההבלים הללו ובסוד
שלחם, עליו נאמר והזר הקרב
יומת. מיד הם חזרו לאחור. אמר
להם אותו בעל הקבין: אתם
חכמים בעלי הדור? שהלכתיו
אחריכם עד פעת לדעת את
חכמתכם, ובודאי שאניכם
חכמים, שודאי שבפסוק הזה
עשיתי כל הננין הזה, ובו הייתי
טס את העולם בטיסה אחת,
ופעם אחת בשמים, ופעם
בשלש, ופעם בארבע, ופעם
בחמש, ופעם בשש, ופעם
בשבע, ואני בארץ הזו בלנו
הולכים על קבים, והפסוק הזה
ירשתי מאבא, ואבי מאביו, עד
כל הדורות. נתן להם ממון רב
ושם אותם במקומם כהרף עין.
וכשום זה יש הבל אשר נעשה
על הארץ. אמרו לו החברים:
רבי, אמר לנו שום רמז בפסוק
הזה, שלא התפסתה החכמה הזו
מן החכמים. אמר להם: חכמים,

אמר לון רבנן עולו, עאלו אבתריה מערתא
גו מערתא, עד דעאלו לחד פרדסא
והנה תמן ההוא בעל קבין מתפשט מההוא
גופא, והנה מתלבש בגופא אחרא דאנפוי הוו
נהרין כשמשא, והנה יתיב על פרסייא
דמלכותא, ותלת מאה תלמידוי תחות פרסייא
לרגלוי, והוו קראן ^(קהלת א ב) הבל הבלים אמר
קהלת, והוו קראן האי קרא זמנין בלא
חושבנא, אמרו לון אינון חכימין מארי דדרא,
מאי האי, וכי לית קרא אחרא בספר קהלת,
מיד קם ההוא מארי קבין והנה יתיב על
פרסייא, ואחיד בידיהון, ואעיל לון לשבעה
היכלין, ובכל היכלא והיכלא הנה פתיב הבל
הבלים, ובהיכלא שביעאה הנה נשרא ועטרה
בפומהא, ודמות יונה בההיא עטרה, והנה
פתיב בעטרה כל מאן דלא ידע באלין הבלים
וברזא דלהון, עליה אתמר ^(במדבר א נא) והזר
הקרב יומת, מיד אתחזרו אינון לאחורא, אמר
לון ההוא בעל קבין אתון חכימין מארי דדרא,
דאזלית אבתרייכו עד פען למנדע ית
חכמתייכו, ובודאי לאו אתון חכימין, דודאי
בהאי קרא עבידנא כל בנינא דא, וביה הוינא
טס עלמא בטיסה חדא, ובזמנא בתרין,
ובזמנא בתלת, ובזמנא בארבע, ובזמנא
בחמשא, ובזמנא בשית, ובזמנא בשבע, ואנן
בהאי ארעא כלהו אזלינן בעלי קבין, והאי
קרא יריתנא מאבא, ואבא מאבוי, עד דרא
כלהו, ייהב לון ממונא סגיא ושווי לון
באתרייהו כהרף עין.

ובגין דא יש הבל אשר נעשה על הארץ,
אמרו ליה חברייא רבי אימא לן שום
רמיזא בהאי קרא, דלא אתפסיא חכמתא דא
מן חברייא, אמר לון רבנן בודאי רזא עלאה

בִּרְדֵּי שְׁסוּד עֲלִיּוֹן יֵשׁ שָׁם, אֲבָל
אָמַר לָכֶם בְּרָמָז. שְׁבָעָה הַבָּלִים
הֵם, וְאֲשֶׁרֵי מִי שֶׁלֹּא נוֹטֵל אֶת
שְׁכָרָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהֵם
שְׁכָלוֹלִים בְּכַת שְׁבַע, וְהֵם בְּפִסּוּק
הַזֶּה, הַבָּל אֶחָד, הַבָּלִים שְׁנַיִם,
הַבָּל הַבָּלִים שְׁלֹשָׁה, הָרִי שְׁשָׁה,
הַכֹּל הַכֹּל - הָרִי שְׁבָעָה, וּכְנָגֵדָם
שְׁבָעָה שְׁמוֹת אֲבָגִית"ץ, אֱלוֹ
שְׁבַעַת הַהַבָּלִים הֵם כְּפֹלִים, כְּנָגֵד
שְׁבַעַת הַגְּרוֹת שֶׁל הַמְּנוּרָה,
כְּפֹלִים, שְׁנַאֲמַר בָּהֶם שְׁבָעָה
שְׁבָעָה מוֹצָקוֹת, (וְהֵם) שְׁבַע
הַיּוֹי"ת שְׁנַאֲמַר בָּהֶן בְּאֲמִירָה יְהִי
אוֹר, וְהִזֵּה מִיד, וְהִלְבוּשִׁים שֶׁל
אוֹתָם שְׁבַע הַיּוֹי"ת הֵם שְׁבָעָה
שְׁמוֹת אֲבָגִית"ץ וְחִבְרִי, הַבָּל
הוּא לֵהב, הַבָּלִים לֵהבִים,
וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר קוֹל יְהוָה חוֹצֵב
לֵהבוֹת אֵשׁ, וְמִי שֶׁמְכִיר אֶת
הַהַבָּלִים הַלָּלוּ, כְּשִׁמוּצֵי אוֹתָם
מִפִּי וּמִלּוֹ, יוֹדַע לִכְנֹן בְּשִׁכְנֵיהַ
הַעֲלִיּוֹנָה, שֶׁכֵּל הַהַבָּלִים יוֹצֵאִים
מִמֶּנָּה וּמִתְלַבָּשִׁים בְּשִׁכְנֵיהַ
הַתְּחִתּוֹנָה, שְׁכּוֹלֵלֶת שְׁבָעָה
שְׁמוֹת אֲבָגִית"ץ וְחִבְרִי, שֶׁהֵם
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁבָּהֶן נִבְרָאוּ שְׁמַיִם
וְאָרֶץ, שְׁאֵלוּ תְלוּיִים בְּאֲמִירָה
וְאֵלוּ בַּעֲשִׂיָּה, בְּסוּד שֶׁל אוֹמַר
וְעוֹשֶׂה מִיד, וְשְׁבַעַת הַהַבָּלִים
הַלָּלוּ הֵם כְּפֹלִים, כְּנָגֵד שְׁבָעָה
גְּרוֹת הַמְּנוּרָה, כְּפֹלִים, שְׁנַאֲמַר
בָּהֶם שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה מוֹצָקוֹת
לְגְרוֹת וְגוֹמֵר, (אֱלוֹ בְּאֲמִירָה וְאֵלוּ בַּעֲשִׂיָּה,
וְהֵם יְהִי יוֹד ה"א, וְהִזֵּה יוֹד ה"א, אֱלוֹ הֵם שְׁבָעָה
וְשְׁבָעָה מוֹצָקוֹת).

**(אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁיּוּדָעִים לְהַעֲלוֹת
תְּפִלוֹת בְּאֲמִירָה וּבְמַעֲשֶׂה, וְעֲלִי
נֶאֱמַר וְאֲשִׁים דְּכָרִי בְּפִיד וְכו',
וְהָרִי פְרוּשָׁה אֶל תְּקִרֵי עַמִּי אֱלָא
עַמִּי, בְּשִׁתְּפוּת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר בּו'
בְּדָבָר יְהוָה שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ כו', כִּן
אֵתָּה בְּשִׁתְּפוּת עַמִּי, שֶׁבְּדַבְּרִיד נַעֲשׂוּ שְׁמַיִם וְאָרֶץ.
הַעֲדוּ, הַבָּל ה' לֵב, ה' מִתְחַלֵּק לְד"ו פְּרָצוּפִים, ד"ו, ד' אַרְבַּע רְגֵלִין**

**אֵת תִּמּוֹן, אֲבָל אֵימָא לְכוּ בְּרַמִּיזָא, שְׁבַע
הַבָּלִים אֵינּוֹן, וְזַפְאָה מָאן דְּלֹא נָטִיל לְאַגְרִייהוּ
בְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וְאֵינּוֹן דְּכָלִּיל בְּכַת שְׁבַע, וְאֵינּוֹן
בְּהֵאֵי קְרָא, הַבָּל (דְּרָ ע"א) חֵד, הַבָּלִים תְּרִין
הָא תִּלְת, הַבָּל הַבָּלִים תִּלְת הָרִי שִׁית, הַכֹּל
הַבָּל הָא שְׁבַע, וְלִקְבִלִייהוּ שְׁבַע שְׁמָהֶן
אֲבָגִית"ץ וְכו', אֱלוֹ שְׁבַע הַבָּלִים אֵינּוֹן
כְּפֹלִים, לְקַבֵּל שְׁבַע שְׂרָגִין דְּמְנַרְתָּא, כְּפֹלִים,
דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (זְכוּרִי ד ב) שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה מוֹצָקוֹת,
(וְאֵינּוֹן) שְׁבַע הַיּוֹי"ת, דְּאֵתְמַר בְּהוֹן בְּאֲמִירָה יְהִי
אוֹר, וְהוּי מִיד, וְלִבּוּשִׁין דְּאֵינּוֹן שְׁבַע הַיּוֹי"ת
אֵינּוֹן שְׁבַע שְׁמָהֶן אֲבָגִית"ץ וְחִבְרִי, הַבָּל אֵיהוּ
לֵהב, הַבָּלִים לֵהבִים, וְעֲלִיָּהוּ אֵתְמַר (תְּהִלִּים כט)
קוֹל יְהוָה חוֹצֵב לֵהבוֹת אֵשׁ, וּמָאן דְּיָדַע
בְּאֵלִין הַבָּלִים, כִּד אֲפִיק לֹון מְפּוּמוֹי וּמִלְבִּיָּה
יָדַע לְכוּנָא בְּשִׁכְנֵתָא עֲלָא, דְּכָל הַבָּלִים
מִינָה תְלִיין, וּמִתְלַבָּשִׁין בְּשִׁכְנֵתָא תְתָאָה,
דְּכָלִּיל שְׁבַע שְׁמָהֶן אֲבָגִית"ץ וְחִבְרִי, דְּאֵינּוֹן
אֲתוּוֹן דְּבִהוֹן אֲתִבְרִיאוּ שְׁמֵיָא וְאַרְעָא, דְּאֵלִין
תְלִיין בְּאֲמִירָה וְאֵלִין בַּעֲשִׂיָּה, בְּרָזָא דְאוֹמַר
וְעוֹשֶׂה מִיד, וְאֵלִין שְׁבַע הַבָּלִים אֵינּוֹן כְּפֹלִים,
לְקַבֵּל שְׁבַע שְׂרָגִין דְּמְנַרְתָּא, כְּפֹלִים, דְּאֵתְמַר
בְּהוֹן (זְכוּרִי ד ב) שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה מוֹצָקוֹת לְגְרוֹת
וְגו', (אֵלִין בְּאֲמִירָה וְאֵלִין בַּעֲשִׂיָּה, וְאֵינּוֹן י"ה יו"ד ה"א, ו"ה
וּא"ו ה"א אֵלִין אֵינּוֹן שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה מוֹצָקוֹת).**

**(וְכָאָה עָמָא דְיָדַעִין לְסַלְקָא צִלוֹתִין בְּאֲמִירָה וְעוֹבְדָא, וְעֲלִיָּה אֵתְמַר
(יְשִׁיעָה נא טז) וְאֲשִׁים דְּכָרִי בְּפִיד וְכו', וְהָא אוֹקְמוּה אֶל
תְּקִרֵי עַמִּי, אֱלָא עַמִּי בְּשׁוֹתְפוֹ, כְּמָה דְּאֵתְמַר בִּיה (תְּהִלִּים לג ו)
בְּדָבָר יְהוָה שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ כו', הִכִּי אֲנִי בְּשׁוֹתְפוֹ עַמִּי, דְּבִמְלוּלָה
אֲתַעְבִּידוּ שְׁמֵיָא וְאַרְעָא.**

**וְעוֹד הַבָּל ה' לֵב, ה' אֲתַפְלֵג לְד"ו פְּרָצוּפִין, ד"ו, ד' אַרְבַּע רְגֵלִין
וְעוֹד, הַבָּל ה' לֵב, ה' מִתְחַלֵּק לְד"ו פְּרָצוּפִים, ד"ו, ד' אַרְבַּעַת רְגֵלִי הַפְּסָא, ו' שֶׁשׁ מַעֲלוֹת לְפָסָא.**

דְּכַרְסִיָּא, ו', (מלכים א' יט) שש מעלות לכסא, וְכָאָה אִיהוּ מָאן
דִּירִית נִשְׁמָתָא מְכַרְסִיָּא יִקְרָא, כְּלִילָא מַעֲשֵׁר תְּקוּנִין אֲלֵין, וְעָבִיד
לָהּ כְּרִסְיָא לִיהוּ"ה, דְּשָׂמָא דִּיהוּ"ה דִּאִיהוּ בְּאַרְח אֲצִילוֹת, לְתַקְנָא
לִיה בּוֹרְסִיָּא בְּר נִשְׁמָתִיה, דְּהָכִי אֻקְמוּהוּ קֻדְמָאִין, כָּל הַנִּשְׁמוֹת
גְּזוּרוֹת מִכֶּסֶּף הַכְּבוֹד, וְתָמָן שְׂרִיָּא שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה, וְלִית ה' בְּלֵא
י', וּבְגִין דָּא (שמות יז טז) כִּי יָד עַל כֶּסֶם י"ה.

ו' שְׂרִיָּא בְּמַטְטֵרוֹן, וְדָא אִיהוּ רוּחַ הַשְּׁכָלִי דִּאִיהוּ אֲצִילוֹת, ה'
שְׂרִיָּא בְּאוּפֹן, וְדָא נֶפֶשׁ הַשְּׁכָלִית בְּאַרְח אֲצִילוֹתָא, דְּאִית נִשְׁמָה
וְרוּחַ וְנֶפֶשׁ שְׁכָלִית וְלֹא בְּאַרְח אֲצִילוֹת, אֲלֵא אֲתָמֵר בְּהוּן גְּזוּרוֹת,
וְאִינוּן כֶּסֶם וּמֵלֶאךָ וְאוּפֹן, וְכַאֲמִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל דְּסֻלְקִין הִבְלִים
דְּצִלוֹתִין בְּהוּן, לְגַבִּי אֲתוּנוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא וְשְׂכִינְתָּא עֲלָאָה
וְתַתָּאָה, וּבְגִין דָּא (קהלת ה' יד) יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ,
וְיֵשׁ הֶבֶל דְּרִשְׁעִיָּא, דְּאִינוּן הִבְלִים דְּשִׁקְרָא, וְנֻטְלִין לֹון מֵלֶאכִי
חִבְלָה, וְנִמְעִין בְּהוּן רְקִיעִין וְאַרְעִין דְּשִׁקְרָא, וְעֲלִיָּהוּ אֲתָמֵר (ירמיה
י טו) הֶבֶל הַמָּה מַעֲשֶׂה תַעֲתוּעִים, (באן חסר), קְמוּ כִלְהוּ וְאַשְׁתַּחֲוּוּ
קְמִיָּה, וְאַמְרוּ אֵלֹו לֹא אֲתִינָא לְעֻלְמָא, אֲלֵא לְמִשְׁמַע דָּא (ד').

(זכריה ד) לְגִירוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁה, וְאִינוּן י"ה יו"ד
ה"א, ו"ה וא"ו ה"א, וְאִינוּן שְׁבַע כְּפוּלוֹת
בג"ד כפר"ת (דף קד ע"ב) לְבוּשִׁין לֹון, וְכִלְהוּ
סֻלְקִין מִלְפָּא לְפּוּמָא, שְׁבַע הִבְלִים סֻלְקִין,
שְׁבַע נְחִתִין לְאַשְׁקָאָה לֹון, וּבְגִין דָּא (זכריה
ד) שְׁבַעַה וְשְׁבַעַה מוֹצָקוֹת, תִּלְת אִינוּן גְּנִיזִין
לְעִילָא, דְּלְבוּשִׁין דִּלְהוֹן אֲמ"ש, דְּאִינוּן אֵשׁ
מִים רוּחַ, הָא אִינוּן עֲשֵׁר דְּסֻלְקִין מִל"ב
נְתִיבוֹת, וְאִינוּן לְקַבְלִיָּהוּ עֲשֵׁר אֲמִירִין, וְל"ב
אלהי"ם דְּבְּרָאשִׁית, הָא מ"ב, מִלְפָּא נְפִיק
אַשָּׁא, מִכְּנִפֵּי רִיָּאָה רִיחָא, מִמּוֹחָא מִיָּא, וְרוּחָא
אַחִיד בְּמִיָּא וְאַשָּׁא וְאַתְעָבִיד קוֹל, כִּד אַחִיד
בְּמִיָּא אֲתָמֵר בִּיָּה (תהלים כט ג) קוֹל יְהוָה עַל
הַמָּיִם, כִּד אַחִיד בְּאַשָּׁא אֲתָמֵר בִּיָּה (שם) קוֹל

אַשְׁרֵי הוּא מִי שְׂרִירָש נִשְׁמָה
מִכֶּסֶּף הַכְּבוֹד הַכְּלוּל מַעֲשֵׂרָה
הַתְּקוּנִים הַלְלוּ, וְעוֹשֶׂה אוֹתָהּ
כֶּסֶם לִיהוּ"ה, שְׁהַשֵּׁם שֶׁל יְהוָה
שֶׁהוּא בְּדֶרֶךְ אֲצִילוֹת, לְתַקְנָן לֹו
הָאָדָם כֶּסֶם לְנִשְׁמָתוֹ, שְׂכָף
פְּרָשׁוּהוּ הַקְּדוּמוֹנִים, כָּל הַנִּשְׁמוֹת
גְּזוּרוֹת מִכֶּסֶּף הַכְּבוֹד, וְשֵׁם שׁוּרָה
הַשְּׂכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה, וְאִין ה' בְּלִי
י', וּמִשּׁוּם כֶּף כִּי יָד עַל כֶּסֶם י"ה.
ו' שׁוּרָה בְּמַטְטֵרוֹן, וְהוּא רוּחַ
הַשְּׁכָלִי שֶׁהוּא אֲצִילוֹת, ה' שׁוּרָה
בְּאוּפֹן, וְזוֹ נֶפֶשׁ הַשְּׁכָלִית בְּדֶרֶךְ
אֲצִילוֹת, שְׂיֵשׁ נִשְׁמָה וְרוּחַ וְנֶפֶשׁ
שְׁכָלִית וְלֹא בְּדֶרֶךְ אֲצִילוֹת, אֲלֵא
נֶאֱמַר בְּהוּן גְּזוּרוֹת, וְהֵם כֶּסֶם
וּמֵלֶאךָ וְאוּפֹן, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
שְׁמַעֲלִים הִבְלִים שֶׁל הַתְּפִלוֹת
בְּהֵם אֵל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְהַשְּׂכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה
וְהַתְּתוּנָה, וּמִשּׁוּם זֶה יֵשׁ הֶבֶל
אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ, וְיֵשׁ הֶבֶל
שֶׁל רִשְׁעִים, שֶׁהֵם הִבְלִים שֶׁל
שִׁקְרָא, וְנֻטְלִים אוֹתָם מִלֶּאכִי
חִבְלָה, וְנִמְעִים בְּהֵם רְקִיעִים
וְאַרְצוֹת שֶׁל שִׁקְרָא, וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר
הֶבֶל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים. קְמוּ
כִלְהוּ וְהַשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנָיו, וְאַמְרוּ,
אֵלֹו לֹא כָּאֵנוּ לְעוֹלָם אֲלֵא לְשִׁמְעָה
אֵת זֶה - ד').

לְגִירוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁה, וְהֵן י"ה
יו"ד ה"א, ו"ה וא"ו ה"א, וְהַשְּׁבַע
כְּפוּלוֹת בג"ד כפר"ת הֵם לְבוּשִׁים
לָהֶם, וְכֻלָּם עוֹלִים מִהֶלֶב לְפָה,
שְׁבַעַה הִבְלִים עוֹלִים, שְׁבַעַה
יִרְדִּים לְהַשְׁקוֹת אוֹתָם, וּמִשּׁוּם
זֶה שְׁבַעַה וְשְׁבַעַה מוֹצָקוֹת,
שְׁלֹשָׁה הֵם גְּנוּזִים לְמַעְלָה,
שְׁהִלְבוּשִׁים שְׁלֹהֶם אֲמ"ש, שֶׁהֵם
אֵשׁ מִים רוּחַ, הָרִי הֵם עֲשֵׂרָה
שְׁעוֹלִים מְשֻׁלָּשִׁים וְשִׁתִּים
נְתִיבוֹת, וּכְנֻגָּדָם הֵם עֲשֵׁר

אֲמִירוֹת, וְשִׁלְשִׁים וּשְׁנַיִם אֱלֹהִים שֶׁל בְּרָאשִׁית - הָרִי אֲרֻבָּעִים וְשִׁתִּים. מִהֶלֶב יוֹצֵאת אֵשׁ, מִכְּנִפֵּי
הָרֵאָה - רוּחַ, מִן הַמָּיִם - מִים, וְהָרִים אַחֲזָה בְּמִים וְאֵשׁ וְנַעֲשֶׂה קוֹל. כְּשֶׁאֲחֻזָּה בְּמִים נֶאֱמַר בּוֹ

קול יהו"ה על המים, כשאוחז
באש נאמר בו קול יהו"ה חצב
להבות אש, כשאוחז ברוח הוא
רוח חזק מפרק הרים ומשבר
סלעים, ועליו נאמר קול יהו"ה
שובר ארזים.

ושלש נקודות הן כנגד אמ"ש,
והם חש"ק, והו שכתוב רק
באבתיך חשק יהו"ה, והוא
חל"ם שב"א קמ"ץ, קמ"ץ לזמין,
קול יהו"ה על המים, וכשרוח
אוחז בו, שהוא חל"ם, נאמר בו
רוח אלהים מרחפת על פני
המים. השב"א הוא באש,
וכשאוחז בו הרוח, הוא רוח
חזק מפרק הרים ומשבר סלעים.
מצד הגבורה שהוא קשה,
כשאוחז בו הרוח, שהוא חל"ם
בין קמ"ץ שב"א, שהם מים ואש,
שהם שתי זרועות שלש בהם יד
זמין יד שמאל, שהם עשרים
ושמונה פרקים, נאמר בהם קול
יהו"ה בכח. כשהרוח הזו אוחזת
בעמוד של האמצע, נאמר בו קול
יהו"ה בהדר. כשאוחזת בשתי
זרועות שהם צר"י, נאמר בהם
קול יהו"ה יחולל אילות, שהם
שני עפרי האלה, שנים אחים,
איש באחיהו ידבקו.

וכאן סוד היבום, שאם לפל אחיו,
הרי השני שיקים אותו, וסוד
הדבר - נתנני שממה כל היום
דו"ה, וזה הו"ד, שנאמר בו פי
נגע בכף ירך יעקב, בכף שלו,
השכינה היא דוה בגלות, משום
שפרח ממנה הירך שהוא ו' מן
ה', והיא נשארה ד' שלה (דלה).
קול יהו"ה יחיל מדבר, זה חיר"ק
וזה צדיק, כשהרוח אוחזת בו,
הוא יחיל מדבר, שבעה קולות
כנגד שבעה שמות אבגית"ץ
וכו'.

הרוח עולה באויר שהוא כתר
עליון, אויר קדמון, האש עולה

יהו"ה חצב להבות אש, בד אחד ברוחא
איהו (מ"א יט יא) רוח חזק מפרק הרים ומשבר
סלעים, ועליה אתמר קול יהו"ה שובר ארזים.
ותלת נקודין אינון לקבל אמ"ש, ואינון
חש"ק, הדא הוא דכתיב (דברים י טו) רק
באבתיך חשק יהו"ה, ואינון חל"ם שב"א
קמ"ץ, קמ"ץ לימינא קול יהו"ה על המים,
וכד רוחא אחד ביה דאיהו חל"ם, אתמר
ביה (בראשית א ב) ורוח אלהים מרחפת על פני
המים, שב"א איהו באש, וכד אחד ביה רוח,
איהו רוח חזק מפרק הרים ומשבר סלעים,
מסטרדא דגבורה דאיהו תקיף, בד אחד ביה
רוחא דאיהו חל"ם בין קמ"ץ שב"א דאינון
מיא ואשא, דאינון תרין דרועין, דאית בהון
יד זמין יד שמאל דאינון כ"ח פרקין, אתמר
בהו קול יהו"ה בפח, בד האי רוחא אחד
בעמודא דאמצעיתא, אתמר ביה קול יהו"ה
בהדר, בד אחד בתרין שוקין דאינון צר"י,
אתמר בהון קול יהו"ה יחולל אילות, דאינון
תרי עוזלי דאילתא, תרין אחים איש באחיהו
ידבקו.

והכא רזא דיבום, דאם יפול אחיו הא תננינא
דיוקים ליה, ורזא דמלה (איכה א יג) נתנני
שוממה כל היום דו"ה, ודא הו"ד, דאתמר
ביה (בראשית לב לג) פי נגע בכף ירך יעקב, בכף
דיליה, שכינתא דוה איהי בגלותא, בגין דפרח
מניה ירך דאיהו ו' מן ה', ואשתארת איהי ד'
דילה (דלה), קול יהו"ה יחיל מדבר דא חיר"ק
ודא צדיק, בד רוח אחד ביה איהו יחיל
מדבר, שבע קלין לקבל שבע שמות אבגית"ץ
כו'.

רוח סליק באויר דאיהו פתר עלאה אויר
קדמון, אש סליק לגבי ה' דאיהו אימא

אֶל ה' שֶׁהוּא הָאֵם, וְנַעֲשִׂית
אִשָּׁה, הַמִּים עוֹלָה אֶל ה' וְנַעֲשֶׂה
יָמִים, וְזוֹ חֲכָמָה, וְכָף יוֹרְדִים אֶל
הַנֶּצַח וְהוֹד יְסוֹד, הַמְלָכוֹת הִיא
הַכְּלִי שֶׁל כָּלֶם, וְהִיא עֶפֶר
הַכְּלוּלָה מִכָּלֶם, וְהִיא הַכְּלָל שֶׁל
כָּל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵם כְּלִי לַנִּקְדוּת,
וְעַל שִׁבְעַת הַקּוֹלוֹת הַלָּלוּ נֵאמַר
וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, וְעַל
שְׁלֹשָׁה גִּזְזִים אָמַר קוֹל דְּבָרִים
אַתֶּם שׁוֹמְעִים, בַּת קוֹל שֶׁכָּלֶם
שׂוֹכֵנָה תַּחְתּוֹנָה.

בֹּא וְרָאָה, שְׁלֹשׁ נִקְדוּת הֵן,
חִיר"ק חל"ם שו"ק, חל"ם, קוֹצֵא
שֶׁל י' לְמַעַלָּה הוּא חל"ם, הַקּוֹץ
שֶׁל הָאוֹת י' לְמַטָּה הוּא חִיר"ק,
בְּתוֹךְ הָאֲמֻצָּע הוּא שׁו"ק,
כְּשֶׁהֵם שְׁלֹשׁ כְּאֶחָד, הֵן סְגוּלָּתָא,
וְהֵם שְׁלֹשָׁלוֹת, וְהֵם שׁו"ק וְהֵם
סְגוּלָּל.

בְּתֵר עַל חֲכָמָה וּבִינָה הוּא
סְגוּלָּתָא, חל"ם עַל צַר"י, סְגוּלָּל
הוּא נִקְדָּה תַּחַת צַר"י, חֲסֵד
גְּבוּרָה, תַּפְאָרֶת לְמַטָּה, נֶצַח הוֹד,
הַיְסוֹד בְּאֲמֻצָּע הוּא שׁו"ק, וְכָף
כְּשֶׁתַּפְאָרֶת בְּאֲמֻצָּע, הוּא
שְׁלֹשָׁלוֹת. הַשֶּׁבַּ"א הוּא שְׁתֵּי
נִקְדוּת, כְּשֶׁמִּתְגַּבְּרִים מִים עַל אֵשׁ
אוֹ אֵשׁ עַל מִים, אוֹ כְּשֶׁהֵם יְסוֹד
עַל מְלָכוֹת, כָּל סְפִירָה זֹו עַל גִּבִּי
זֹו בְּכָל מְקוֹם הוּא שֶׁבַּ"א, וְיְסוֹד
הַדְּבָר - אֶת הַמְּאֹרֶת הַגָּדֹל וְאֶת
הַמְּאֹרֶת הַקָּטָן, כְּשֶׁהֵם שְׁנֵים הֵם
הִיו צַר"י, אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת
הַגָּדֹלִים, וְכָל הַנִּקְדוּת הֵן דְּבוּר,
וְהָאוֹתִיּוֹת הַכָּל הַבָּלִים, שְׁתֵּי הַיָּמִים
מִה"ה, וְהֵן אוֹתִיּוֹת גְּדוּלוֹת
וְאוֹתִיּוֹת קְטָנוֹת, (הַנִּקְדוּת מִי בַת קוֹל
וְדֹא, הַקּוֹלוֹת הֵם מִן ו', וְהֵם אוֹתִיּוֹת נִקְדוּת),
וְהַטְּעָמִים כְּלוּלִים בִּיהֵן, (הַנִּקְדוּת
מִתְלַבֶּשׂוֹת בְּמִים בְּיָמִין, שְׁנֵאמַר הַרְצָה לְהַחֲכִים
יְדִירִים), הָאוֹתִיּוֹת מִן ה' ה', הַנִּקְדוּת
מִן י', הַטְּעָמִים מִן ו', הַנִּקְדוּת
מִתְלַבֶּשׂוֹת בְּמִים בְּיָמִין, שְׁנֵאמַר בּוֹ הַרְצָה לְהַחֲכִים יְדִירִים, הָאוֹתִיּוֹת מִתְלַבֶּשׂוֹת בְּאֵשׁ מִשְׁמָל,

וְאֶתְעַבִּיד אִשָּׁה, מִים סָלִיק לְגִבִּי י' וְאֶתְעַבִּיד
יָמִים, וְדֹא חֲכָמָה, וְהִכִּי נִחְתִּין לְגִבִּי נֶצַח וְהוֹד
יְסוֹד, מְלָכוֹת מְאֹנָא דְכָלָהוּ, וְאִיהִי עֶפֶר כְּלִילָא
מִכָּלָהוּ, וְאִיהִי כְּלִילָא דְכָל אֲתוּוֹן דְּאִינוּן מְאֹנָא
לְנִקְדוּדִין, וְעַל אֵלִין שְׁבַע קָלִין אֲתַמַּר (שְׁמוֹת כ
יח) וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, וְעַל תְּלַת גִּזְזִין
אָמַר (דְּבָרִים ד' יב) קוֹל דְּבָרִים אַתֶּם שׁוֹמְעִים, בַּת
קוֹל דְּכָלָהוּ שׂוֹכֵנָתָא תַּתְּאָה.

הֵאָּה חֲזִי תְּלַת נִקְדוּדִין אִינוּן, חִירק חל"ם שֶׁרָק,
חל"ם, קוֹצֵא דִי' לְעִילָא אִיהוּ חל"ם, קוֹצֵא
דָּאָת י' לְתַתְּאָה אִיהִי חִירק, גּוֹ אֲמֻצָּעִיתָא אִיהוּ
שׁו"ק, כִּד אִינוּן תְּלַת כְּתִידָא, אִינוּן סְגוּלָּתָא
וְאִינוּן שְׁלֹשָׁלוֹת וְאִינוּן שׁו"ק וְאִינוּן סְגוּלָּל.
כְּתֵר עַל חֲכָמָה וּבִינָה אִיהוּ סְגוּלָּתָא חל"ם
עַל צַר"י, סְגוּלָּל אִיהוּ נִקְדָּה תַּחַת
צַר"י, חֲסֵד גְּבוּרָה, תַּפְאָרֶת לְתַתְּאָה, נֶצַח הוֹד,
יְסוֹד בְּאֲמֻצָּעִיתָא אִיהוּ שֶׁרָק, וְהִכִּי כִד תַּפְאָרֶת
בְּאֲמֻצָּעִיתָא אִיהוּ שְׁלֹשָׁלוֹת, שֶׁבַּ"א אִיהוּ תְּרִין
נִקְדוּדִין, כִּד אֲתַגְבֵּר מִיָּא עַל אִשָּׁא אוֹ אִשָּׁא עַל
מִיָּא, אוֹ כִּד אִינוּן יְסוֹד עַל מְלָכוֹת, כָּל סְפִירָה
דָּא עַל גִּבִּי דָּא בְּכָל אֲתֵר אִיהוּ שֶׁבַּ"א, וְרִצָּא
דְּמָלָה, אֶת הַמְּאֹרֶת הַגָּדֹל וְאֶת הַמְּאֹרֶת הַקָּטָן,
כִּד אִינוּן שְׁוִין הוּוֹ צַר"י, אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת
הַגָּדוֹלִים, וְכָל נִקְדוּדִין אִינוּן דְּבוּר וְאֲתוּוֹן הַכָּל
הַבָּלִים, דְּתַלְיִין מִן ה"ה, וְאִינוּן אֲתוּוֹן רַבְּרָכָן,
וְאֲתוּוֹן זַעֲרָן, (נִקְדוּדִין מִי בַת קוֹל וְדֹא, קָלִין אִינוּן מִן ו',
וְאִינוּן אֲתוּוֹן נִקְדוּדִין), וְטַעְמֵי כְּלִילָן בְּהוּ, (נ"א נִקְדוּדִין
מִתְלַבֶּשִׁין בְּמִיָּא בְּיָמִין, דְּאֲתַמַּר הַרְצָה לְהַחֲכִים
יְדִירִים), אֲתוּוֹן מִן ה' ה', נִקְדוּדִין מִן י', טַעְמֵי
מִן ו', נִקְדוּדִין (דף קה ע"א) מִתְלַבֶּשֶׁן בְּמִיָּא
בְּיָמִין, דְּאֲתַמַּר בִּיהֵ הַרְצָה לְהַחֲכִים יְדִירִים,
אֲתוּוֹן מִתְלַבֶּשֶׁן בְּאִשָּׁא בְּשִׁמְאָלָא, וְעַלִּיָּהוּ
מִתְלַבֶּשׂוֹת בְּמִים בְּיָמִין, שְׁנֵאמַר בּוֹ הַרְצָה לְהַחֲכִים יְדִירִים,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקום בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלָךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלָךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדֻנּוֹ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלָךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקיר אידיד? ארצותיק מתקב אבר מצובה? אמתנה?
לשמח ביום הפלאדת? וכדומה..

ספר הזוהר

קול הזוהר

שיעורים בזוהר היומי

0722-990044